

ПОДРУЖЖЯ ЛУЇ МАРТИНА І ЗЕЛІ ГЕРІН ВИХОВАННЯ ДО СВЯТОСТІ У СІМ'Ї

Луї Мартін: 22 серпня 1823р. - 29 липня 1894р.

Марі-Азелі (відома як Зелі) Герін: 23 грудня 1831 р. - 28 серпня 1877 р.

Подружжя Луї Мартіна і Марі-Азелі (відома як Зелі) Герін, від самого початку прямували до освячення свого життя.

Вони зустрілися на мосту Сент-Леонарда в місті Алансоні (місто на північному заході Франції) і з того часу не розлучалися все життя. Луї і Марі-Азелі побралися 13 липня 1858 року. У їхньому шлюбі народилося дев'ятеро дітей, але вижили лише п'ятеро. Всі стали богопосвяченими особами: найбільш відомою з них є сестра Тереза від Дитятка Ісус. Свята Тереза канонізована в 1925 році і є проголошена Вчителем Церкви з 1997 року Папою Іваном Павло II. Подружжя Луї Мартіна і Марі-Азелі беатифіковані (проголошені блаженними) 19 жовтня 2008 року в Лізьє, Папою Бенедиктом XVI. Подружжя було канонізоване (проголошене святим) Папою Франциском майже сім років по тому, 18 жовтня 2015 року. Це перше подружжя новітніх часів у Католицькій Церкві, яке разом досягло офіційно визнаної святості.

Як відомо шляхи Господні незвідані. Людина міркує, а Бог керує. Луї і Зелі, дві різні людини, дві різні долі чудово переплетені Божою рукою. Кожен із них жив своїм життям до їх взаємної знакової зустрічі на мості. Він, у віці 22 років, вирішив посвятити себе Богові в хоспісі св. Бернарда Великого, але нездоланною перешкодою стало вивчення латинської мови, і таким чином, він став професійним годинникарем, хоча його думки продовжували стреміти в небо і його серце постійно орієнтувалося на Бога. Вона думала, що може піти у монастир і стати доброю дочкою милосердя, але місцевий настоятель переконав Зелю, що таке рішення не є Божою волею для неї.

Одного разу Зелі, перетинаючи міст Сент-Леонарда в Алансоні, зустріла молодого чоловіка, чия благородна постава, стримана хода, гідне ставлення, вразили її. В той же час внутрішній голос таємно прошептав: «Це людина, яку Я підготував для тебе». Це було кохання з першого погляду.

13 липня 1858 року вони одружилися в церкві Нотр-Дам в Алансоні. Через глибоку релігійність і любов до Бога, вони разом вирішили жити у стриманості, як брат

і сестра. Однак, за порадою духівника, подруги вирішили переглянути своє попереднє ставлення до шлюбу. Їх невинність і чистота була інтегровані в правильну орієнтацію Таїнства шлюбу, з його конкретною метою народження дітей.

Луї у своїй майстерні годинників виконує ювелірну роботу. Зелі працює у мереживній компанії. Їх праця забезпечує сім'ї певний комфорт існування, але вони не хизуються заможністю. У їх домі дочки виховуються в дусі скромності і благодійності. Вони вчаться ділитися прибутком з іншими. Намагаються збільшити його, щоб могли більше обдарувати потребуючих. Конкретна благодійність - це те, чим вони живуть, що супроводжує маму або тата «від дверей до дверей, від бідних до бідних».

Зелі напише в листі від 4 березня 1877 року: «[...] коли у нас з'явилися діти, наші думки про сім'ю трохи змінилися: ми жили лише для них, це було наше спільне щастя, яке ми знаходили у нашій сім'ї. Одним словом, для нас все було дуже легко, світ не був важким». Сам вислів, що «все було дуже легко»: не стосується простоти обставин, які, властиво, були дуже важкими, але стосується впевненості в тому, що ці обставини були частиною гарного задуму Бога. Лише справжня любов між Луї і Зелією допомагає виявити цей позитив проведення Всевишнього.

Слід зазначити, що їх духовне життя було досить насиченим. Щоденна Св. Меса, (Свята Літургія) часті сповіді, нічні молитовні чужання, коліноприклонні молитви, парафіяльна діяльність, строге дотримання святкового відпочинку - духовно сформували Луї і Зелю. Їх подружжя наче виткано із благочестивих практик, де Луї і Зелія виступають як «священники домашньої Церкви». Вони навчали дітей катехизмових правд і передали живу віру в Бога. Все це ми знаходимо у листуванні (сімейній кореспонденції). Переписка Зелі є справжньою сімейною хронікою, де зрозуміло, що Свята Меса та молитва були джерелом їхнього глибокого духовного існування. Зелі була ніжною матір'ю, написав Луї у листі від 4 квітня 1868 року. Часто говорив, що «це така мила робота - доглядати за дітьми!», тому діти відчували, що вони були бажані і що батьки жили для них. Догодити Христу і порадувати батьків стало для дітей нормою життя.

Луї був опорою і підтримкою для Зелі. «Дорога Подруго, - написав він 8 жовтня 1863 року, з нагоди відрядження до Парижа - я не зможу дістатися до Алансона в понеділок. Час мені здається довгим, і я не можу дочекатись, щоб бути поруч з Вами». Він завжди був турботливим. Щоб не бачити дружину занадто втомленою, він рекомендував їй спокій і помірність у роботі.

Характерною рисою великої віри Мартінів була повна відданість Божественному Провидінню. Незважаючи на душевний біль втрати чотирьох дітей,

вони не впали у відчай. Луї говорив: «Коли я закрити очі своїм дорогим маленьким дітям і поховав їх, я відчув великий біль, з яким я, тим не менш, змирився. [...] Багато людей сказали мені: "Краще б їх ніколи не було". Я не міг чути цю мову. Як взагалі біль і турботи можуть бути поставлені на рівень із вічним щастям моїх дітей. Більше того, вони не були втрачені назавжди, а лише перейшли у вічне життя. Наше життя коротке і сповнене страждань. Колись ми там з ними зустрінемося у вічності» (17 жовтня 1871).

28 серпня 1877 року Зелі Герін помирає від раку. Коли Луї овдовів у 54 роки, після 19 років шлюбу, він цілком присвятив себе дбанню про щастям своїх дочок. Як згадував про щастя, то мав на увазі щасливе вічне життя, а не дочасне, - кожна мить якого є ефемерна і швидкоплинна. Луї помер на 71 році життя після удару, викликаного артеріосклерозом і прогресуючим паралічем. Ще за життя мав радість віддати п'ятьох дочок на служіння Господу: чотири у монаший чин кармеліток в Лізьє і одна до монаршого чину візитівок з Кани .

«Добрий Господь дав мені батька і матір, більш гідних Неба, ніж землі», - писала їх дочка Свята Тереза від дитятка Ісус в листі від 26 липня 1897 року.

Діти Святих подругів Луї і Зелі Мартін:

1. Марія (сестра монахиня Марія Святого Серця, Кармеліта в Лізьє, 22 лютого 1860 - 19 січня 1940);
2. Павла (сестра монахиня Агнес, кармелітка в Лізьє, 7 вересня 1861 - 28 липня 1951);
3. Леонія (сестра монахиня Франческа чину візиток Св. Франциска Сальського 3 червня 1863 - 16 червня 1941);
4. Олена (1864 - 1870),- померла у 6 років
5. Джузеппе Луїджі (1866 - 1867),- помер в 1 рік.
6. Джузеппе Джованні Баттіста (1867 - 1868); - помер в 1 рік.
7. Меланія Тереза (16 серпня - 8 жовтня 1870) – померла у 3 місяці.
8. Селіна (сестра монахиня, кармеліта в Лізьє, 28 квітня 1869 - 25 лютого 1959 р.);
9. Тереза (сестра Тереза від дитятка Ісус, кармелітка в Лізьє, 2 січня 1873 - 30 вересня 1897). Проголошена Святою і Вчителем Католицької Церкви.